

[Aksel Larsen.]

henholdsvis Stk. og kg af Tobak og Tobaksvarer, og at Efterbeskatningsbeløbet vil blive afkrævet hvert enkelt Udsalg ved Tilsendelse af Giroblanket til Betaling inden Udgangen af Oktober Maaned 1939. I Tilfælde af manglende Betaling vil Beløbet blive inddrevet ved Udpantning. Nu ligger Detailhandlerne naturligvis med større eller mindre Lagre af Tobaksvarer, og jeg skulde tro — jeg ved det ikke bestemt ganske vist —, men jeg skulde tro, at adskillige af dem ligger med større Lagre, end de ellers normalt kan siges at ligge med, af den simple Grund, at naar Efteraaret kommer, forbereder man sig paa Efteraarets og December Maanedes større Salg gennem større Indkøb, end man foretager paa andre Aarstider. Disse Indkøb formoder jeg Detailhandlerne har foretaget med kortere eller længere Kredit hos deres Leverandører. Men nu kommer Staten og siger, at for disse ret store Lagre, som ligger hos Detailhandlerne, skal Efterbeskatningen være betalt inden Udgangen af Oktober Maaned 1939. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at der sikkert er mange handlende, som vil være fuldkommen ude af Stand til inden for denne Frist at præstere denne Efterbeskatning. Det forekommer mig ogsaa at være et temmelig haarrejsende Krav, Staten her gør gældende: at disse Folk skal staa i Forskud med Beskatningen for Staten. Man forlanger ikke blot, at de skal optræde som Skatteopkrævere, men de skal udrede Skatten, maaske 1, 2, 3 eller jeg ved ikke hvor mange Maaneder, før de ser sig i Stand til at opkræve den hos de egentlige Skattebetalere: Forbrugerne.

Selv om det ikke skulde lykkes at faa Lovforslaget væsentligt ændret eller eventuelt helt at slippe for denne Lov, haaber jeg, at det nu, da jeg har fremdraget dette, skal være muligt, enten her i Salen eller i Udvalg, at overbevise den højtærede Finansminister om det fuldkommen uholdbare i den Praksis, Told- og Forbrugsdepartementet her synes at ville slaa ind paa.

Jeg ønsker i øvrigt at sige, at naturligvis kan alle Befolkningsgrupper og alle Erhvervsgrupper komme ud for Restriktioner og Vanskeligheder i en Tid som den nuværende. Nu er det altsaa de paagældende handlende, der kommer ud for, om ikke at skulle lukke deres Forretninger saa dog ikke at kunne handle et Par Dage og, hvis det varer længe, inden Lovforslaget bliver vedtaget her, maaske flere Dage. Allerede dette er i sig selv en Vanskelighed og berører dem Indtægt, og samtidig vil

de forhøjede Skatter, hvis Lovforslaget gennemføres, formodentlig bevirke, at Salget gaar ned, hvorved de paagældendes Indtægter gaar yderligere ned.

Vi har været ude for andre Love og Foranstaltninger, der greb ind paa andre Erhvervsgruppers Omraade, ikke mindst Restriktionerne vedrørende Benzin og Automobilkørsel. Jeg mener derfor, Tidspunktet er inde til at rejse det Spørgsmaal, om man ikke snart bør gøre noget for at afbøde de direkte uheldige Virkninger af saadanne Foranstaltninger. De paagældende skal nemlig stadig væk betale, hvad de har forpligtet sig til at betale: Regninger og Leverancer, Husleje, Lys, Skatter o. s. v. Jeg vil derfor henstille til den høje Regerings Overvejelse, om ikke Tiden er inde til at fremsætte Forslag til en Moratorielovgivning, som tager Sigte paa at afbøde de direkte uretfærdige Virkninger af Lovforanstaltninger og Restriktioner af den Art, som vi hidtil er blevet præsenteret for, og som vi ogsaa behandler her i Dag.

I øvrigt maa vi stille os meget forbeholdent over for et Forsøg paa at inddrive de fornødne Penge ad den indirekte Beskatnings Vej. Jeg beklager derfor, at vi ikke kan give Tilsagn om at yde vor Medvirken til Fremme af dette Lovforslag.

Frits Clausen: Det er jo givet, at Regeringen maa kræve Penge til Dækning af forøgede Udgifter i en Situation som den, vi nu er inde i, men hvis Regeringen havde været mere forudseende, kunde den have fordelt en hel Del af de Udgifter, der nu pludselig er blevet krævet, over et længere Tidsrum. Vi kan henvise til i hvert Fald en stor Del af de militære Udgifter, som skulde have været givet ud noget før. Det er ikke sket, og derfor maa Pengene nu skaffes omgaaende.

Det er jo tilsyneladende slet ikke saa vanskeligt for en demokratisk Regering at skaffe Penge i en kritisk Situation, som mange tror. Man har en Skuffe, hvorpaa der staa: Kaffe, Spiritus, Tobak — og den kan man bare trække ud. Og til de kære Vælgere har man et udmærket Slagord, der hedder „Luksusvarer“. Der er ikke nogen, der kan have noget imod, at man beskatter Luksusvarer; det kan man ikke være bekendt at fremkomme med Indvendinger imod. Paa den Maade er jo „den fattige Mands Snaps“, der i sin Tid, da visse Partier voksede sig store, var et yndet Slagord, blevet en absolut uoverkommelig Luksus for fattige Folk i hvert Fald. Og den gamle Kones Kaffetaar er blevet tyndere